

[Stauning.]

er ikke blot den offentlige Forsamling, der i saa Henseende frembyder Interesse, man sætte som Danmarks delegerede ind i 3die Kommission, som behandler Spørgsmaalet om Fremskyndelse af Afrustningskonferencen, en General i den danske Hær. Man har ogsaa bemærket, at dette Delegationsmedlem ikke gav noget offentligt Udtryk for sine Ønsker om Afrustning, men det kunde man vel egentlig heller ikke vente, derfor var han naturligvis udpeget til Medlem just af denne Kommission, fordi der intet maatte siges om Afrustningen fra Danmarks Side.

Andre danske Medlemmer af Delegationen havde et levende Ønske om at faa sagt, hvad der burde siges ved Siden af Sverige og Norges delegerede. De forhandlede det i den danske Delegation, men Ministeriet og dets delegerede, Generalen i Afrustningskommissionen, nægtede offentlig Udtalelse fra dansk Side. Det er oplyst for mig, at man endog var saa vidt, at der var udarbejdet en Tale, en yderst afdæmpet Tale, men Venstres General nægtede at fremsætte selv denne afdæmpede Udtalelse.

Det hele Forhold er tydeligt nok, Generalen, der er Venstres Militærordfører i Landstinget, kunde naturligvis ikke give det internationale Krav om Fremme af Afrustningstanken sin Støtte, han kunde ikke gøre det nu, umiddelbart før han skal deltage i Tilvejbringelsen af det nye Militærforlig mellem Venstre og Konservative. Hvad andre Nationer klart og utvetydigt sluttede sig til, maatte den danske Ordfører ikke give offentlig Tilslutning til af Frygt for Følgerne i den indre Rustningspolitik. Jeg synes, at dette Forhold er i højeste Grad beskæmmende for Danmark, og det er i afgørende Strid med det danske Folks Ønsker.

Regeringen lover i Aabningstalen at ville fortsætte Regeringen Politik med Hensyn til Folkenes Forbund. Jeg nedlægger en Indsigelse paa en væsentlig Del af det danske Folks Vegne mod en saadan Politik, som er ført i Aar, og jeg protesterer mod, at Danmark skal have en lurvet, tvetydig Stilling indenfor Folkenes Forbund af Hensyn til et konservativt Parti, der har saa ringe Tilslutning i det danske Folk, som Tilfældet er.

Ikke mindre beklagelig end denne Stilling til Folkeforbundet er den yderst uklare Udtalelse om det saakaldte Forsvarsberedskab. Den dækker formodentlig ogsaa over Ønsket om et Militærforlig med det Parti, der stræber efter en Forøgelse af Rustningsvæsenet i Strid baade med økonomiske og internationale Interesser. Men denne mærkelige Udtalelse om Forsvarsberedskab ender

saa med en Vending, der i og for sig er kendt fra den højtærede Statsminister, nemlig med en Indbydelse til en fordomsfri Realitetsdrøftelse.

Det var den samme Frase, hvormed det konservative Parti beroligedes i Erhvervspørgsmaalet, „fordomsfrie Realitetsdrøftelser“, selv af noget, der var den højtærede Regering imod. Men denne Gang er den vist ikke beregnet paa det konservative Parti, men mere paa visse Dele af Venstre, som er i Uro over den Udvikling, der kan spores; thi der er utvivlsomt store Dele af Befolkningen, ogsaa blandt dem, der endnu slutter sig til Venstre, som med Frygt imødeser de fordomsfrie Drøftelser, og der er virkelig Grund til en saadan Frygt under den nuværende politiske Ledelse med de Erfaringer, vi nu har fra Folkeforbundets sidste Samling.

Den højtærede Statsminister taler i sin Aabningstale trods de nedslaaende Vidnesbyrd om Privatbankens Forhold, som forelaa i det Øjeblik, alligevel om den glædelige Fremgang i Erhvervslivet. Ja, Glæden har i den Grad overvældet Ministeriet, at de sædvanlige Talemaader om Bekæmpelse af Erhvervs-krisen og Arbejdsløsheden er slettet i Aabningstalen, og netop denne Del, som mangler i Talen, er ikke mindre interessant, idet den Del, der angaar noget saa vitalt for store Dele af Befolkningen som Spørgsmaalet om dens Erhverv, dens Beskæftigelse, er slettet i denne Omgang; derimod lover man at ville beskytte den frie Adgang til Erhverv og Arbejde.

Jeg ved jo fuldkommen vel, at Ministeriet intet ønsker at udrette mod Arbejdsløsheden, men for dem, der ikke har opgivet Troen helt, var denne Mangel i Talen vistnok en ubehagelig Afsløring. Den saakaldte glædelige Fremgang er jo Blændværk, i hvert Fald for en Række Erhverv og for mange Tusinde Arbejdere fuldkomment Blændværk, og har intet som helst med Virkeligheden at gøre. De lukkede Skotøjsfabrikker, den haardt kæmpende Tekstilindustri og Beklædningsindustri og mere af samme Art er sammen med Selvmordsstatistikken og Stigningen i Fattigvæsenets Udgifter det triste Bevis for Urigtigheden af de Talemaader, som Statsministeren fremsatte.

Den konstante Arbejdsløshed viser, at Beskæftigelsesspørgsmaalet er brændende i Dag som i Fjor og i Forfjor, men Aabningstalen for Rigsdagen viser, at Ministeriet ganske savner Interesse for dette Problem. I andre Lande har man ikke opgivet Interessen derfor. Se f. Eks. i England, der